

Szamizdat 14.

December 8-án Angela Merkel távozik a német kancellári hivatalból. A közép-európaiak életének egy darabja is vele távozik.

Mi még értettük őt, ő még értett bennünket. Szovjet megszállás, kommunista diktatúra, ellenállás és népmozgalmak 1988-89-ben, győzelem, szabadság, újraegyesítés és a csúcskancellár, Helmut Kohl, az új államalapító.

Magyar miniszterelnökként 1998-ban néhány hónapig együtt szolgálhattam Helmut Kohl kancellárral, aki atyai jó barátja, keresztény testvére és hűséges patrónusa volt a közép-európai népeknek.

Merkellel évekig együtt ettük az ellenzék sovány kenyerét is. Majd először ő, aztán öt évvel később mi tértünk vissza a kormányrúdhhoz. Együtt csináltuk végig 2010-ben a pénzügyi válságkezelést, harcostársak voltunk az Európai Unió egyben tartásáért folyó küzdelemben, és együtt néztük tehetetlenül és eszköztelenül az Európa számára tragikus orosz–ukrán háború kitörését.

A lojális és fegyelmezett németek, a lázadó és szertelen magyarok egy közös célért, egy Európáért, amelyben minden nemzet otthon érezheti magát.

És aztán a szakadás vagy inkább törés, nyílt törés 2015, a migrációs invázió. Az a fajta sérülés, amely után már nem lesz olyan a sportoló mozgása, mint amilyen volt. Rehabilitál, erőlködik, küzd, de inkább csak becsületből, tudja, s egy idő után beismeri, a régi formáját már nem tudja visszanyerni.

A migrációs krízis önmagában is komoly próbatétel volt. Rubiconná azért vált, mert felfedte a közöttünk lévő mély filozófiai, politikai és érzelmi különbségeket a nemzetről, a szabadságról és Németország szerepéről.

Kiderült, hogy a magyaroknak és más közép-európaiaknak a haza immanens, a nemzet origó, hazaszeretet nélkül nincs egészséges érzelmi élet. Kiderült, hogy a németek az európai civilizáció másik ösvényén haladnak, valamiféle posztkeresztény és posztnemzeti állapot felé.

Mi, magyarok megértettük, hogy a németek ezt nem problémának, nem bajnak, nem orvosolandó civilizációs betegségnek, hanem természetes, sőt kívánatos, mi több erkölcsileg magasabb rendű állapotnak tartják. Az európai egység szövete felfeslett, már nem volt megállás. Migráció, gender, föderalizált Európai Unió, Európa elnémetesítése. Az európai

együtműködés helyreállítása emberfeletti erőfeszítéseket igényel majd a posztmerkeli korszakban.

Angela Merkel nyitotta ki az ajtót a bajok előtt? Vagy ellenkezőleg: ő inkább megtámasztani próbálta, de a baloldali nyomás őt is félretolta? Ma még nem tudjuk a választ erre a kérdésre. Látva az új, baloldali német kormány bevándorlás párti, genderbarát, föderalista, német Európát megcélzó programját, a Merkel-titok mindkét megfejtése lehetséges. Majd az idő. Az idő választ ad. Egykori harcostársként csak azt fájjalom, hogy az életút és a 16 évnyi kancellárság sem adta meg, még nekünk, kollégáknak sem adta meg a választ. Egy dolog biztos, a kétértelműség, a lopakodó politika és a sodródás korszaka Merkellel befejeződött. Új, nyílt sisakos idők jönnek.